

търси въ следното. Лора се блазнѣше отъ наивната мечта, че е възможно нѣкоя отъ моитѣ пиеси да бѣде поставена на нѣкои отъ Парижкитѣ сцени: »Азъ бихъ се оженила, пише ми тя въ едно отъ писмата, които прилагамъ, за нѣкой другъ богатъ човѣкъ, за да построя съ паритѣ му единъ театъръ, въ който да се даватъ само твои пиеси«. За своя планъ тя разчиташе на Miss Orsby, секретарка на Сара Бернардъ и на m-lle Cermaine Senose имената на които се срещатъ въ приложенитѣ писма (цѣлата кореспонденция по това е задигната отъ бившия ѝ мжжъ Дрѣнковъ, когато азъ бѣхъ пренесенъ въ болницата]. И истинска треска бѣ я обхванала, когато получи писмо да пратимъ пиесата. Тя настояваше постоянно да корегираме заедно превода ѝ на »Когато грѣмъ удари« и да го изпратимъ. Но понеже азъ бѣхъ заетъ съ много друго и работата се отлагаше, Лора ми говорѣше, че ще го прати некорегиранъ или сама ще го занесе и прибавяше: »ако не вѣрвашъ, ето — пиша!« Впрочемъ, такива игри около пиесата сж повтаряни много пѣти и азъ се чудя, че е намерено само едно писмо! Но азъ всѣкога ѝ казвахъ: »Лора, наистина, иди въ Парижъ — и ако не направишъ нѣщо за пиесата, поне ще се разведришъ, — тя веднага ме хващаше за ржцетѣ сърдита, говорейки: »ти нарочно ме прашашъ за да останешъ самъ, кой знае за какво!... И тогава за да я успокоя, трѣбваше да ѝ обещаю, че презъ ваканцията непременно ще заминемъ двама.

Истината пѣкъ съ писмото на Г-ца Вѣра Хаканова е още по невинна. Г-нъ М. Никифоровъ бѣ нашъ познатъ и приятель и въ това писмо [въ сжщностъ записка] Г-ца Хаканова сжобщаваше на Лора за деньтъ, когато ще заминава за Виена да се лѣкува [той бѣше тежко раненъ]. Не за заминаване на Лора се касаеше тукъ, а за едно обикновено предупреждение да идемъ на гарата да го изпратимъ. Понеже тренътъ заминаваше къмъ 3—4 часа, и азъ имахъ неутложна служебна работа, помолихъ я да отиде сама, като предаде на пѣтника моитѣ поздрави и благопожелания. Това могатъ да потвърдятъ и Г-ца Хака-